

Elismerés az újszegedi szövőgyárnak

A Szovjetunió magyarországi kereskedelmi képviselője **elismerő oklevélben** részesítette a KSZV-t, mert az újszegedi szövőgyár több évén át **túlteljesítette** szerződésben vállalt kötelezettségeit.

Valerij Nyikolajevics Ignatovics osztrályvezető és Boldizsár Gábor, a Hungarotex vezérigazgató-helyettese adták át az elismerést.

A 83-as szovjet exporttervet határidő előtt, kifogás-talan minőségben teljesítette az újszegedi gyár, s a 84-es év eddig eltelet hónapjaiban is tartották a korábbi színvonalat.

A gyár dolgozói munkágyúléson ajánlották föl a felszabadulási munkaverseny keretében, hogy szovjet exportjukat december 23-ig teljesítik.

Szegedről Kuvaitba

Nyolcszáz érpárból összeállított telefonkábel szállítást kezdte meg Kuvaitba a Szegedi Kábelgyár. A vezetékerek mindegyikének legkorszerűbb, habosított polietilén szigetelés, a karvastagságú kábel egészén belül pedig levegőtűnyomásos garancia a áthallás- és beázásmentességet.

A rehabilitációról Paragrafusokkal, emberi lelkiismerettel

Rehabilitáció. Egyre gyakrabban előforduló szó ez manapság az egészségügyben, de a merev határokat ledöntve az utóbbi időben betört a munkahelyre is. Hogy szívesen állott vendég ott, vagy sem, az a vállalati vezetők lelkiismeretességén, emberségén, a közösség szemléletén múlik. Még így is, hogy tavalyi rendelet jelent meg, amely a dolgozót és a munkáltatót egyaránt érdekeltte igyekszik tenni abban, hogy a csökkent munkaképességű embereket lehetőleg saját munkahelyük foglalkoztassa tovább. S ha erre a legnagyobb jóindulat ellenére sincs lehetőség? Az intézmény rehabilitációs bizottsága — sajnos, máig sem alakult meg mindenhol — a II. fokú, ez esetben szegedi bizottsághoz továbbítja segítségére szoruló dolgozója ügyét. A városi főorvos, dr. Csergő Tibor vezetésével működő rehabilitációs bizottság, melynek tagja a munkügyi, a művelődési osztály, a téesszövetség és a SZOT képviselője, a dolgozó egészségi állapotának, szak-képzettségének megfelelő munkát ajánl föl, vagy javaslatot tesz szakmai átképzésére. De hogy mindennek ellenére korántsem sima a rehabilitáció útja, bizonyítják a szegedi bizottság legutóbbi fogadónapjának példái.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki szintén a röszkei Kossuth Tsz növénytermesztője volt. Állítólag kért könnyebb munkát, de nem kapott. Nélkülözi — mondja — a háztáji adta előnyöket is. Egyedül él, teljes bizonytalanságban. El is sirja magát a bizottság előtt: „Nem kívánom én senkinek ezt az életet.”

Néhány hónapig még ő is átmeneti járadékot kap, s ha 55. évét betöltötte, postázzák a nyugdíját. S utóvalóul magával visz még egy tanácsot a háztáji ügyében: jár neki fél hold...

Botra támaszkodva sántikál a székig D. L. Furcsa, s elgondolkodtat úgy az óvé. Még 1982-ben munkahelyéről hazafelé tartva, dóci háza előtt eltört az egyik bokája. Nem gyógyult, meg-

végzésére teljesen alkalmas. Ha az 50 százalékos rokkantságot nem éri el, még segély sem jár önknek.

— Jó, segítsen munkához jutni. Egy helyen azért tudnék dolgozni...

— ?

— A háziipari szövetkezetben — órábérben — 4 és fél, 5 ezret is kerestem havonta. A főorvos megígéri, fölveszi a kapcsolatot az állami gazdasággal, a társadalombiztosítási igazgatósággal a táppénz ideje alatti fölmondás ügyében, a munkaközi szolgálati iroda pedig a Tápéi Háziipari Szövetkezethez irányítja a fiatalembert.

Röszkéről érkezett az ötvenhét esztendő S. A. A Kossuth Mezőgazdasági Szövetkezetben dolgozott 1960 óta, mint mondta, mindent elvégzett, legyen az kaszálás, szénaroklás, trágyahordás. Egyszer csak sorban jöttek a betegségek, ilyen-olyan műtétek: 17 hónapra rokkantságot szenvedett. Újabb felülvizsgálat után végül 50 százalékos munkaképesség-csökkenést állapítottak meg nála.

— Szeretnék én dolgozni. Beszéltem is a brigádvezetővel, adjon valami munkát, valamiből csak élni kell. Azt mondta, ha akad valami könnyű munka, majd szól. Hát mostanában nem szól...

S. A. huszonnégy esztendőt dolgozott ebben a téesszben, megérdemelte már csak emiatt is több segítséget. Ám miért csak a brigádvezetőnek szólt?

A bizottság tagjai példaként elmondták egy cipőgyári munkásnő esetét: 25 évi „szolgálat” után gerinc-cső műtéten esett át, nem tudott többé állva dolgozni. A gyár elhárította a rehabilitációt. A bizottság levelet írt, melyben kérte, méltányosságból a szalagnak arra a részére helyezték, ahol 1—2 órát ilve tud dolgozni. Úgy tűnik, az asszony sorsa rendeződik.

S. A.-t sem hagyta bizonytalanságban a főorvos: kora és sorozatos betegségei miatt javasolta, hogy átmeneti járadékot kapjon a társadalombiztosítási igazgatóságtól, majd — a nyugdíjkorhatárt betöltve — munkája után járó nyugdíját folyósítják részére. Hasonló módon rendeződik az 55. évében levő T. I.-né élete is, aki